

i Stand til ved Udløbet af de 12 Aar at opfylde Betingelserne for at faa Bevilling, eller naar det maatte vise sig, at det eller de paagældende Børn ikke mere beskæftige sig med det farmaceutiske Studium eller efter at have taget farmaceutisk Kandidateksamen ikke benytte denne.

e. Kommissionen har dernæst ment at burde stille Forslag — tildeels afvigende fra de gældende Regler — om Personalet paa Apotekerne.

For det første mener man, at det vil være rigtigt ved en udtryffelig Lovbestemmelse at slaa fast, at der paa ethvert Apotek skal være mindst een eksamineret Medhjælper (candidatus eller examinatus pharmaciæ, jfr. An. om de farmaceutiske Eksaminer af 21de Sept. 1892 B. og C.). Denne Bestemmelse er for saa vidt ikke ny, som det allerede i Frd. af 4. December 1672 § 14 foreskrives, at enhver Apoteker skal have „dygtige og forfarne Svende“, der skulle have fornøden Uddannelse og kunne „forevise deres testimonium herfor“. Denne Forskrift er imidlertid ikke slynderlig klart affattet. I Tidens Løb fattede man sig derfor simpelthen ud over den og undlod at efterkomme den. Dette bevirkede, at Sundhedskollegiet i 1859 rettede en Henvendelse til Justitsministeriet om at foranledige, at der i de fremtidige personlige Bevillinger blev optaget en Klausul om, at Bevillingen skulde forbydes, saafremt Bevillingshaveren ikke efterkom den ham paahvilende Forpligtelse til at „holde eksamineret Medhjælp“. En saadan Klausul er derefter bleven optagen i samtlige efter den Tid udfærdigede personlige Bevillinger. Kommissionens Flertal finder det imidlertid rigtigt, at der gives en Lovbestemmelse om, at der paa ethvert Apotek skal være mindst een eksamineret Medhjælper.

Et Mindretal (Benzon, Hansen, Hempel og Strøbyberg) kan vel som almindelig Regel finde det heldigt, at der paa ethvert Apotek, foruden Apotekeren selv, findes mindst een Medhjælper, men anser det for uheldigt ubetinget at forlange af Apotekeren, at han skal holde en saadan Medhjælper, ogsaa i saadanne Tilfælde, hvor Arbejds Omfang ikke er større, end at han uden Hjælp selv kan bestride det. Det har hidtil været Sædvane, at Indehaveren af et mindre Privilegium kunde opnaa ministeriel Fritagelse for at holde Medhjælper, og der er neppe fra nogen Side fremkommet Klage over, at saadan Fritagelse skulde have givet Anledning til Misbrug. Mindst en Fjerdedel af Tyslands Apotekere drive deres Apotek uden Medhjælper. Skal der nu her i Landet indføres saakaldte Subventionsapoteker, der kun kunne opretholdes ved Statshjælp, vil det være lidet heldigt, om der paa saadanne skal ansættes baade en Bestyrer og en Medhjælper, idet det paa Forhaand er givet, at der ikke engang for Bestyreren alene er tilstrækkelig Beskæftigelse. Det foreslaas derfor, at der ogsaa i Fremtiden bevares Udgang til, naar Omstændighederne i det enkelte Tilfælde maatte tale derfor, at fritage Apotekeren for at holde Medhjælper.

Man vil derhos anse det for hensigtsmæssigt, at der træffes visse regulerende Bestemmelser angaaende Antallet af Apotekpersonalet. Dette bestaar som bekendt dels af de saakaldte Medhjælpere, der atter enten ere candidati eller examinati pharmaciæ, dels af Disciple. Disse sidste, der navnlig findes paa de større, sjældnere paa de mindre Apoteker, staa først lige i Begyndelsen af Studiet, og naar det, som det vistnok, i alt Fald af og til, sker, overlades dem at tage Del i Udførelsen af de vigtig-